Drum liber rugbiului cursiv, spectaculos:

Pentru un arbitraj de concepție

Într-o prefață a regulamentului jocului de rugbi, Charles Müntz, mare teoretician al arbitrajului francez, scria — nu fără un ton de regret: „...Regulamentul jocului de rugbi trebuie nu numai știut ci, mai ales, înțeles...".

A înțelege regulamentul jocului de rugbi, ca și al oricărui alt joc sportiv de altfel, înseamnă în primul rînd a-l interpreta în conformitate cu spiritul său, adică a-i determina obiectivele majore ale acestuia, a le identifica prezența în oricare text de regulament, ca rațiune unică a tot ceea ce este permis sau nu este permis în jocul de rugbi; înseamnă a face din acest criteriu un ghid permanent, sigur și eficace în practica arbitrajului, în aprecierea rapidă, corectă și autoritară a fazelor de joc.

În ce constă însă spiritul jocului și care sînt obiectivele lui majore despre care am vorbit? În primul rînd: asigurarea sănătății și integrității corporale a jucătorilor, apoi asigurarea și sprijinirea spectaculozității (adică în special a cursivității) și, însfîrșit, sprijinirea eficacității (adică a dezvoltării capacității echipelor de a înscrie multe puncte sau de a împiedica aceasta). Toate aceste trei scopuri majore, pe care regulamentul jocului de rugbi le urmărește permanent și constant, constituie esența jocului de rugbi, spiritul său. Fără satisfacerea simultană a acestor trei obiective, nici o fază de joc nu se include în spiritul jocului și trebuie deci întreruptă și sancționată de arbitru, iar orice fază ce satisface cele trei deziderate ale spiritului jocului trebuie încurajată și sprijinită de arbitru prin abținerea de la utilizarea fluierului. Așadar, ori de cîte ori o acțiune de joc periclitează, sau poate deveni periculoasă, frînează cursivitatea jocului și implicit eficacitatea, arbitrul este obligat să se facă prezent. Dar numai atunci! În tot restul timpului el va asista atent și calm la desfășurarea nepericuloasă, cursivă și eficace a fazelor, lăsînd cîmp larg de aplicare legii avantajului, fără să intervină numai de dragul de a se face observat, de teama de a nu „scăpa jocul din mînă", sau din dorința de a dovedi că „nimic nu-i scapă".

Privit astfel, arbitrajul în rugbi devine de altfel și mai accesibil. Mult mai simplu este să veghezi — prin mulțimea și varietatea fazelor rapide — la satisfacerea celor trei obiective simultane și omniprezente, decît la zecile și sutele de reguli, aliniate și paragrafe interdictive și permisive. Nu este oare mai simplu să apreciem jocul de ofsaid, de exemplu, ca periculos, contra cursivității și eficacității în general și să-l sancționăm ca atare, decît să ne facem probleme asupra textului anume care îl interzice? Și nu este în slujba spectaculozității și eficacității să lăsăm echipei nevinovate dreptul de a-și desfășura pînă la capăt faza începută, deși adversarul a atentat la ea în mod periculos și abia după aceea să dictăm cuvenita lovitură de pedeapsă pe locul greșelii? Sau dimpotrivă: nu este firesc să fluierăm de îndată, de exemplu acțiunea apărătorului ce „rămîne culcat pe balon" frînînd acțiunea cursivă și eficace a atacatorilor și periclitîndu-și lui și acestora sănătatea?

Ultimele modificări de regulament aduse jocului de rugbi sînt de altfel o pledoarie pentru rolul creator pe care-l joacă spiritul jocului în dezvoltarea permanentă a celor trei laturi ale sale. Numai că pentru realizarea acestora este nevoie ca arbitrii să pătrundă spiritul acestor reguli și să le aplice de asemenea creator. Numai astfel ei vor deveni factori hotărîtori în creșterea calitativă a partidelor și în atragerea de noi spectatori și jucători, de care rugbiul românesc are atîta nevoie.

D. MANOILEANU
maestru al sportului

Joc cursiv — joc frumos. Arbitrajul poate și trebuie să contribuie la aceasta

NOI PURTĂTORI AI INSIGNEI DE POLISPORTIV

O preocupare principală a consiliului asociației sportive Vitrometan din Mediaș este atragerea unui număr cît mai mare de tineri și tinere în practicarea sportului. Pentru aceasta, au fost organizate „duminici cultural-sportive", campionatul asociației, precum și concursuri de trecere a normelor Insignei de polisportiv. În acest fel, pînă la sfîrșitul lunii august peste 420 de tineri au devenit purtători ai Insignei. Printre aceștia se găsesc tineri fruntași în producție ca Gheorghe Boldache, Ion Mărginean, Cornel Nistor, Maria Berta și Sofia Andrei.

Rezultatele pozitive obținute de asociația Vitrometan pot constitui un exemplu pentru alte asociații sportive din Mediaș. Ne referim la asociațiile sportive Textila, Sparta și Metalul, care nu depun interes și eforturi pentru organizarea concursurilor de trecere a normelor Insignei de polisportiv.

Z. RIȘNOVEANU
coresp.

Scrisoare către antrenor

Septembrie este lună de examene și pentru antrenori. Reflectînd la conținutul examenelor: „...teorie și metodică, anatomie și fiziologie, pedagogie și specialitate...", m-am gîndit să vă adresez cîteva cuvinte prietenești.

Vreți și vreau și eu să deveniți antrenori-pedagogi, cunoscători ai teoriei și practicii sportive. Foarte bine. Dar cum, pe ce căi, ce ar trebui să faceți dv. ca, împreună, să rezolvăm cerințele, să evităm momente de „încurcătură" în timpul examenelor?

Mai întîi, să învățați să studiați pe îndelete. Să reflectați atent asupra problemelor cercetate. Practicismul îngust nu ajută, vă plafonează. Feriți-vă de rutină, de anchiloză în munca instructivă și educativă. Luminați-vă neîncetat mintea, însușiți-vă permanent noile cuceriri în domeniul dv. Mulți antrenori fac acest lucru. Combateți însă tendințele periculoase, ce se întîlnesc încă la unii dintre dv., că pot ieși cu „fața curată" chiar și pe necitite. Și un profesor nu poate fi de acord în interesul propriu al „elevului" cu acei ce explică cu nevinovăție: „Știți, tovarășe profesor, să mă credeți că n-am citit nimic la „Pedagogie" și, ca să fiu mai sincer, n-am văzut cum arată o carte de acest fel, dar cu toate acestea, să încerc să vă răspund..." Curiozitatea mă îndemna uneori să-i las să vorbească.

Unii antrenori, cu ani de experiență, organizau răspunsuri bune, demne a fi interpretate și generalizate. Nu cunoșteau, însă, teze teoretice. Cunoscîndu-le, cîte carențe din practica lor n-ar dispare? Ce aport substanțial ar aduce mișcării de cultură fizică și sport! În general, nu sînt de acord nici cu acești antrenori care trăiesc numai din ce au învățat odată, nici cu alții care tremură la aceste examene, sînt timorați ca un școlar începător.

Emoțiile sînt firești și, uneori, reflectă simțul de răspundere în pregătirea pentru examene. Emoțiile, însă, la unii dintre dumneavoastră, sînt generate de neștiință, de învățătura în salturi, pripită și nesistematică. Evitați acest stil de lucru. Impuneți-vă voința, străduiți-vă să învățați sistematic și consecvent pentru toate materiile. Timpul trece... Studiați mereu cu atenție conținutul programelor. Apropiați-vă cu interes de lumea ideilor prezentă în cursuri. Poposiți mai mult asupra problemelor. Căutați să le analizați și să le filtrați prin propria dv. experiență, să le raportați la practica dv. Descifrați-le esența și recunoașteți-le în munca dv. instructivă și educativă cu sportivii.

Deci, citiți problemele gîndit, atent... Evitați învățatul pe de rost, mecanic. Acesta e un rău cel puțin egal cu răul creat de atitudinea superficială în timpul pregătirii. Sprijiniți-vă în munca de pregătire pe forțele proprii, pe acele forțe reale, verificate și controlate bine de propria dv. conștiință. Încercați să vă călîți forțele într-un studiu activ și conștient, coerent și sistematic, accesibil și aplicativ, legat de viață, de practica dv. Încrederea să sporească pe măsură ce vă sporesc cunoștințele asimilate duravil și complet.

Încet, încet, veți înțelege că nu există știință grea, cel mult un mod greoi de a învăța. Că orice știință declarată grea, poate și trebuie să devină accesibilă, ușoară.

Procedați, în ritul rațional, și rezultatele, succesele la examenele din toamnă și din viață nu vor întîrzia să apară.

Vă doresc spor la învățătură!

N. CEAUȘESCU
lector la catedra de pedagogie a I.C.F.

Întreceri între asociațiile clubului Industria sîrmei

Timp de aproape trei săptămîni s-au desfășurat întrecerile organizate de clubul sportiv Industria sîrmei din Cîmpia Turzii. Competiția desfășurată pe baza sportivă a clubului a angrenat opt asociații care s-au întrecut la trei discipline sportive: fotbal, handbal și popice. În finală fotbaliștii asociației sportive Metalul au învins pe cei de la Oțelarul cu 6—2 (4—0), handbaliștii Metalului au dispus de Cablarul cu 28—26 (14—17) iar popicarii de la Cablarul l-au întrecut pe cei de la Metalul la o diferență de 100 de popice doborîte.

L. DONCIU
coresp.

După turneele internaționale de box

J. O. 1968 IN PERSPECTIVĂ

MAI MULTĂ ATENȚIE BOXERILOR CARE VIN...

S-a scurs o perioadă de bogată activitate competițională pentru pugiliștii noștri fruntași. În decurs de două săptămîni, un număr de aproape 40 de boxeri români au fost angajați în două turnee internaționale: la Constanța, între 28 și 31 august, cu participarea unor pugiliști din Ungaria, Uniunea Sovietică, Olanda, Bulgaria și Cehoslovacia, și la București, unde între 4 și 9 septembrie s-a disputat turneul „speranțelor olimpice".

Rezultatele sînt cunoscute. La turneul de la Constanța pugiliștii români au ocupat primul loc la toate categoriile de greutate. Competiția însă, nu s-a ridicat la nivelul unei întreceri internaționale de anvergură. Și aceasta, în mare măsură, datorită slabei participări a boxerilor străini, atît din punct de vedere numeric, cît, mai ales, al valorii acestora.

Reuniunile au satisfăcut pe cei prezenți în sala sporturilor din Constanța mai mult prin faptul că reprezentanții noștri au obținut, de cele mai multe ori, victorii. Dar, nivelul tehnic și spectacular n-a fost de cea mai bună calitate. În plus, în reuniunea finală, boxerii noștri s-au întîlnit între ei în șase din cele nouă categorii de greutate programate. Această situație a făcut ca gala să piardă din interes. Chiar dacă boxerii noștri au obținut succesele în asemenea condiții, meritul lor și al celor care i-au pregătit nu trebuie, desigur, minimalizat. Colectivul de antrenori (I. Popa, G. Dumitrescu, E. Popescu, Gh. Fiat) condus de I. Popa a găsit mijloacele și metodele cele mai eficace de pregătire, în așa fel încît boxerii români au intrat în competiție într-o formă sportivă satisfăcătoare. Pregătirea fizică a fost „arma" cu care pugiliștii noștri s-au impus categoric în fața adversarilor, în special în ultima repriză. D. Davidescu, I. Pițu, V. Antoniu, G. Buzuliuc, St. Popoacă, V. Badea, I. Olteanu, Th. Basarab au înregistrat o însemnată creștere în valoare și au dovedit o remarcabilă putere de luptă. Și-a adus la aceasta contribuția și medicul lotului, P. Radovici. Pe baza unui control medical riguros, boxerii au efectuat un volum mare de lucru, și acest fapt i-a ajutat să obțină rezultate corespunzătoare. Regimul alimentar a fost judicios întocmit, iar problema menținerii greutății (deseori atît de dificilă) a fost, în acest fel, ușor rezolvată.

Considerăm că nu este o simplă coincidență faptul că de pregătirea acestor boxeri s-a ocupat același tehnician, Ion Popa, care a antrenat lotul nostru republican în anii de glorie ai boxului românesc. Nu cumva a greșit biroul federal ținîndu-l timp de mulți ani departe de prima noastră reprezentativă? Se pare că da. Și faptele confirmă afirmația de mai sus.

În cel de al doilea turneu, al „speranțelor olimpice", încheiat zilele trecute la București, tinerii noștri pugiliști au ocupat primul loc ta patru din cele zece categorii de greutate. Rezultatele, privite prin prisma valorii participanților, sînt — desigur — îmbucurătoare. Trebuie menționată evoluția mai mult decît promițătoare a doi dintre cîștigătorii acestui turneu: *Gh. Chivăr* și *G. Stanef*. Primul, în special, a înregistrat o însemnată creștere în valoare, a dobîndit mai multă maturitate, mai multă încredere în forțele proprii, într-un cuvînt ne-a dovedit că este un element pe care se poate conta. În ce-l privește pe Stanef, se poate aprecia că el a reușit în mare măsură să-și înlăture una dintre marile deficiențe — nervozitatea exagerată — boxînd mai gîndit și reușind astfel să-și pună în valoare calitățile native excepționale. Au mai plăcut V. Dobre, N. Giju, M. Dumitrescu și G. Niculescu. Ultimul însă, deși a dovedit în general o bună formă sportivă, practicînd un box curat, este deficitar în apărare și vulnerabil la bărbie. Amintim că în ultimele șase luni Niculescu a pierdut trei meciuri (două înainte de limită), ca urmare a unor lovituri recepționate în bărbie. În asemenea condiții se pune, firește, sub semnul întrebării posibilitatea acestui sportiv de a mai realiza un timp performanțe de valoare.

În finala acestui turneu s-au calificat 8 reprezentanți ai culorilor noastre. Aceasta este o performanță meritorie. Apreciind rezultatele bune ale boxerilor noștri nu trebuie să omitem însă faptul că noi am participat în această competiție cu două garnituri complete, în timp ce celelalte țări n-au intrat în concurs decît cu cel mult 10 sportivi!

Startul boxerilor români în acest turneu a fost slab. După primele două reuniuni, în care mulți dintre pugiliștii noștri au evoluat sub orice așteptări, ne-am pus, pe bună dreptate, întrebarea: *ce fel de „speranțe olimpice" sînt boxerii respectivi?* Aceasta, nu numai pentru că sportivii P. Covaliov, V. Tudose, C. Ghiță, V. Trandafir, I. Alexe, I. Ivan au fost eliminați din concurs, dar mai ales pentru maniera total nesatisfăcătoare în care au concurat. Chiar și învingătorii V. Dobre și I. Negru au evoluat necorespunzător. Ultimul a ocupat primul loc la categoria semiușoară, dar modul în care a boxat (a recepționat un număr nepermis de mare de lovituri) ne face să nu-l putem considera „speranță". De asemenea, prezența în rîndul „speranțelor olimpice" a unor boxeri ca Trandafir, Ghiță, Tudose, Negru, Ivan, Motoc s-a dovedit a fi nejustificată. Analizînd această situație prin prisma rezultatelor din concurs s-ar putea ajunge la concluzia că *selecția nu a fost temeinic gîndită*. Cu toate acestea, o bună parte dintre boxerii amintiți au dovedit, în meciurile anterioare turneului, o formă apreciabilă, fapt care, firește, i-a determinat pe antrenori să-i includă în lot. Și totuși, în partidele susținute în această competiție, pugiliștii respectivi au boxat sub orice critică. Deci, concluzia care se desprinde este că pregătirea lor în lot a fost necorespunzătoare. Principiul individualizării n-a fost respectat. S-ar putea ca antrenorii lotului să justifice comportarea slabă a elevilor lor, argumentînd că *„aceasta este valoarea pugiliștilor respectivi"*. Dacă așa stau lucrurile, îi întrebăm (și așteptăm răspuns): CINE I-A OBLIGAT SĂ PREZINTE IN RING 20 DE BOXERI? Puteam foarte bine, și considerăm că ar fi fost mai nimerit, să verificăm cu acest prilej un număr mai redus de pugiliști. Atunci nu s-ar mai fi ajuns la situația ca spectatorii să părăsească tribunele dezamăgiți de slaba comportare a boxerilor noștri într-o competiție internațională.

S-a vorbit mult și se mai vorbește încă despre valoarea boxului românesc. Unii „specialiști" de la noi emiteau pretenții la primele două locuri în ierarhia boxului european. Rezultatele realizate la marile competiții internaționale din ultimii ani (J.O., campionate europene), ca și evoluția boxerilor noștri la recentul turneu de la București nu justifică optimismul și tendința de autoliniștire a „specialiștilor" respectivi.

Rezultatele obținute de lotul „speranțelor olimpice", dar mai ales pregătirea centralizată la care au participat tinerii pugiliști, sub îndrumarea antrenorului I. Chiriac, nu au satisfăcut pe deplin. O remarcă întemeiată făcută de antrenorul federal Traian Ogrinjeanu: *în cadrul procesului instructiv-educativ individualizarea a fost neglijată. Așa se explică și faptul că în lotul care a făcut pregătirile în comun au existat vizibile diferențe de formă.*

★

Cu toate lipsurile care s-au manifestat în aceste competiții, mulți dintre pugiliștii noștri fruntași au dovedit că posedă reale calități, că pot obține rezultate mai bune. Pentru a se ajunge la nivelul fruntașilor boxului amator mondial este nevoie însă de un volum mult mai mare de muncă și de o mai mare exigență. Pe viitor, antrenorii trebuie să acorde mai multă atenție selecției, să stea mai mult timp în mijlocul elevilor lor și să se ocupe mai mult de elementele de perspectivă.

MIHAI TRANCĂ
R. CĂLĂRĂȘANU